

Ohranja Severjevo izročilo

Majhne skrivnosti igralkе Violete Tomič

Hotel Babilon je prva predstava vašega gledališča. Kako kaže?

»Sem več kot zadovoljna, uspeh je presejal vsa moja pričakovanja, predvsem zato, ker ne samo da je predstava priljubljena pri gledalcih, tudi stroka jo je soglasno zelo visoko ocenila, kar se zgoti zelo redko pri takšnih 'off produkcijah', ki so kar prehitro označene kot 'komercialne', kar jim daje takoj slabšalen prizvok. Zdaj pripravljam kar nekaj projektov predvsem z mladimi igralci. Počela bom različne stvari, in sicer od režije za **Aleksandro Balmazovič** do supervizije in produkcije za **Gašperja Jarnija**. Tu namreč vidim svoje poslanstvo in poslanstvo avtonomnega gledališča Lili irt,

“Obogatela nisem, veseli pa me, da zdaj solidno živim od svojega dela”

ki je ravno zato postalo avtonomno. Največji kompliment zame pa je to, da so ti obetavnimi mladi igralci sami prišli k meni in si zaželeli sodelovanja z mano.«

Predstava Hotel Babilon je tudi nekakšen odgovor vsem tistim, ki ne razumejo, da je vodenje kviza v bistvu ena vaših vlog. Je tako?

»Prav imate. V predstavi se poigravam z različnimi vlogami in pokažem, kako se iz zoprne voditeljice v hipu lahko prelevim v usmiljenja vrednega starčka ali plavalaso navivko, bosansko čistilko, primorskega zapeljivca, podgursko kmetico ali ameriško podjetnico. Kar koli. Ker ... vse to je moj poklic.«

Kaj se je, odkar vodite kviz, v vašem življenju najbolj spremenilo?

»Najbolj to, da me tako rekoč vsi poznajo. Kamor koli grem, šušljajo za mano, name kažejo s prstom ali pa se želijo slikati z mano ali imeti avtoogram ... Včasih me to zabava, včasih pa ne, odvisno od dneva.«

Želi si nevidnosti

Kaj je od vsega najslabše?

»Ni dobro biti vedno na očeh javnosti. Včasih se vsak človek počuti tako, da bi bil najraje neviden. Tudi jaz. Najbolj od vsega pa me moti dejstvo, da se ne morem več pojaviti na kakšnem javnem kopaljšču ali v savni ...«

Ste obogateli?

»Ne, obogatela nisem, veseli pa me, da za zdaj solidno živim od svojega dela, ki me

poleg vsega še veseli. To pa je, poleg zdravja seveda, naše največje bogastvo!«

Za svoje delo ste dobili precej priznanj in nagrad, med drugim dve Severjevi.

»S stricem Severjem imava prav poseben odnos. Ko sem kot diplomantka AGRFT-ja dobila prvo Severjevo nagrado, so mi rekli, naj ohranjam Severjevo izročilo. Takrat niti približno nisem vedela, kaj naj bi to pomenilo. Pri drugi nagradi, čez pet let, mi je bilo že bolj jasno, kar zdaj zavrdo vem. Ne poznam gledališkega ustvarjalca, ki bi bolj dosledno ohranjal njegovo izročilo, kot ga jaz. **Stane Sever** je namreč umrl v neki vasi med igranjem svo-

je monodrame, skregan s celotnim takratnim gledališkim svetom ...«

Slišati vas je v številnih risankah, Telerimah ... Otroci so čisto posebno občinstvo, mar ne?

»Žal je vse, kar slišite v risankah in podobnem, staro že precej let. Že leta me nihče ni poklical k sinhronizacijam, čeprav sem to počela rada in dobro. Kdo ve, zakaj?«

Čeprav ste mi dejali, da ženska po 35. letu v gledališču nima pravega položaja, se, ko vas gledam v nekaterih filmih, zdi, da vas čas za zdaj pusti kar pri miru. Čemu se

gre zahvaliti, da delujete kot deklica?

»Hvala za kompliment, zahvala gre verjetno temu, ker se počutim kot deklica!«

Če ne bi bili igralka, bi ...

»Ne vem, ali bi hotela biti kaj drugega.«

Knjiga, ki ste si jo nazadnje najbolj zapomnili, film, ki vam je v zadnjem času prišel najbolj do živega ...

»Louis-Ferdinand Celine: Potovanje na konec noči. Film: Lily 4 ever.«

Vesna Tripkovič

